

Arrest

nr. 31 711 van 17 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 april 2009 waarbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDER VELPEN, die loco advocaat A. TUNCER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 oktober 2007 toe op Belgisch grondgebied met een Bulgaarse identiteitskaart en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) geldig tot 1 januari 2008

1.2. Verzoeker diende op 23 april 2008 een aanvraag tot vestiging in als EU-zelfstandige (bijlage 19) op grond van dezelfde Bulgaarse identiteitskaart en op 11 maart 2009 werd het recht op verblijf erkend.

1.3. Op 11 april 2009 werd verzoeker door de diensten belast met de grenscontrole van de Federale Politie te Zaventem aangetroffen met een vervalst Bulgaars paspoort.

1.4. Op 11 april 2009 trof de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“x- artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

x- artikel 7, eerste lid, 3: wordt door de minister van Migratie en asielbeleid of S.R., attaché, geacht de openbare orde van het land te kunnen schaden –

Betrokkene komt in aanmerking om vervolgd te worden voor valse naamdracht en gebruik van ongeldige identiteitsdocumenten, PVn°: 110477 d.d. 11.04.2009 door Fed Pol BruNat, Grenscontrole Team VVR.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, (...), om de volgende reden:

- betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*
- Gezien betrokkene in aanmerking komt om vervolgd te worden voor valse naamdracht en gebruik van ongeldige identiteitsdocumenten PV n° : 110477 d.d. 11.04.2009 door Fed Pol BruNat) bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk uitgevoerd kan worden.

- Gezien de betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking te stellen van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging.

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan belang: *“Het gegeven dat verzoeker manifest bedrog heeft gepleegd, maakt dat hij niet beschikt over het rechtens vereiste belang.”*

2.2. In zijn repliekmemoirie wijst verzoeker op het onbreken van een bewijs van het bedrog en op het feit dat hij werd vrijgesteld uit het Centrum voor Illegalen in Brugge.

2.3. De Raad merkt op dat de lering van het door de verwerende partij aangehaalde arrest van de Raad van State niet zonder meer op onderhavig geval kan worden toegepast. In het arrest wordt immers gesteld dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van de beslissing wanneer hij bedrog heeft gepleegd bij het indienen van de aanvraag die tot de beslissing heeft geleid. In casu werd de bestreden beslissing niet genomen ingevolge een aanvraag vanwege verzoeker. De bestreden beslissing wijzigt de rechtstoestand van verzoeker, waardoor deze een rechtmatig belang heeft bij de vernietiging ervan. De exceptie dient derhalve te worden verworpen.

2.4. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift om *“te zeggen voor recht dat verzoeker gerechtigd is tot verblijf op het grondgebied”* en verder *“verzoeker dienvolgens dadelijk in vrijheid te stellen.”*

2.5. De Raad treedt in voorliggend geschil op grond van artikel 39/2, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd *“te zeggen voor recht dat verzoeker gerechtigd is tot verblijf op het grondgebied.”* Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

2.6. Voor zover verzoeker met onderhavig beroep zijn onmiddellijke invrijheidsstelling nastreeft, benadrukt de Raad dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve met betrekking tot de vrijheidsberoving geen rechtsmacht. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de vrijheidsberoving.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 71.A van de Richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Burgerschapsrichtlijn). Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

"(...) Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met de bepaling van art. 40 §4 1 en 2 Verblifswet 15/12/80.

Hierin wordt uitdrukkelijk verwezen naar de voorwaarden voor een verblijf van meer dan 3 maanden die een burger van de Unie in België kan aanvragen indien hij/zij werknemer of een zelfstandige activiteiten uitvoert.

In casu is verzoeker medezaakvoerder (20 % van de aandelen) van de BVBA (...) met maatschappelijke zetel te (...) en oefent officieel sinds 1/12/08 een zelfstandige activiteit.

Dit wordt bevestigd door het sociaal verzekeringsfonds Acerta bij schrijven dd. 4/3/09 en dit in hoofdberoep (zie stuk 5c — verzoeker). Sinds zijn aankomst in België heeft verzoeker nooit beroep gedaan op het sociaal bijstandstelsel van het Rijk en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het is op basis van zijn burgerschap van de Europese Unie dat verzoeker op 11/3/09 een onbeperkt verblijfsrecht in het Rijk heeft bekomen. De vestigingsaanvraag heeft meer dan 1 jaar geduurd.

Zowel de Politie Gent als de Dienst Vreemdelingen van de Stad Gent hebben het onderzoek grondig gevoerd en alle stukken ingezien, inclusief de Bulgaarse identiteitsdocumenten die door verwerende partij als valselijk worden beschouwd. Mocht er sprake zijn van enige vervalsing van officiële identiteitsdocumenten dan zou verzoeker ab initio niet in aanmerking komen voor het ontvangen van een verblijfsvergunning in België. Nooit werd de identiteit van verzoeker in vraag gesteld.

Conform art. 41 lid 1 van de Vreemdelingenwet wordt het recht op binnenkomst erkend aan de burger van de Unie na voorlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

De verwerende partij poneert dat verzoeker van Turkse origine is doch hij tot op heden nog altijd geen doorlaatbewijs bekomen voor de gedwongen uitzetting van verzoeker uit het Rijk.

Zonder bewijskrachtige stukken kan de identiteit van verzoeker niet in twijfel worden getrokken. Bovendien moet opgemerkt worden dat verzoeker afkomstig is van een streek in Bulgarije met overheersende Turkse minderheid. Thans leeft een gemeenschap van meer dan 700 000 Turkse minderheid in Bulgarije en dit komt neer op 10 % van de totale bevolking. Het is niet omdat verzoeker op een "Turk" lijkt dat zijn belangen en identiteit in Turkije liggen.

Van jongs af aan is verzoeker opgegroeid met de Bulgaarse en Turkse waarden en normen gezien zij ouders een gemengd huwelijk hadden. Vader is van origine van Turkse afkomst en moeder van de Bulgaarse.

Doch zijn kindertijd heeft verzoeker doorgemaakt in Bulgarije te Taragovishte.

Een samenleving van art. 40 § 4 1 en 2 en art 41 lid 1 van de Vreemdelingenwet leert ons dat verzoeker als burger van de Unie Bulgaarse onderdaan in aanmerking komt voor binnenkomst in het Rijk en het aanvragen van een verblijf voor meer dan 3 maanden.

Dat de beslissing dd 11/4/09 hoe dan ook in strijd met artikel 40 e.v van de Wet van 15.12.1980 nu volgens deze wetbepaling verzoeker van rechtswege tot een verblijf in België is toegelaten als burger van de Unie van een staat van de Europese Gemeenschap. Bij het nemen van het bevel om het land te verlaten werd absoluut geen rekening gehouden met het Bulgaarse staatsburgerschap van verzoeker, zodat hem zelfs geen bevel mocht betekend worden.

De beslissing waarvan annulatie wordt gevorderd is dan ook prima facie nietig."

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 71.A van de Burgerschapsrichtlijn. Verzoeker blijft immers in gebreke aan te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze richtlijn en het geïnterpreteerde artikel ervan schendt.

3.3. De Raad wijst erop dat de door verzoeker geschonden geachte bepalingen van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het verblijf van Unieburgers geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet als gevolg van het feit dat verzoeker op de luchthaven van Zaventem werd aangetroffen in bezit van een vervalst Bulgaars paspoort. Verzoeker kan dus geenszins worden bijgetreden waar hij stelt dat er rekening

diende te worden gehouden met artikel 40, § 4, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet aangezien hij het hierin opgenomen verblijfsrecht verkreeg op basis van bedrog, met name betreffende zijn hoedanigheid van EU-burger. Het feit dat hij een zelfstandige beroepsactiviteit kon ontwikkelen, is gekoppeld aan deze fraude met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit. Het feit dat verzoekers identiteit niet eerder in vraag werd gesteld vormt geen verschuiving voor de vastgestelde fraude. Waar verzoeker in zijn repliekmemorie stelt dat thans niet meer kan worden teruggekomen op het verblijfsrecht, dient te worden opgemerkt dat verzoekers bedrog ertoe leidt dat het verblijfsrecht wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verzoekers oprisping dat zijn identiteit niet in twijfel kan worden getrokken zonder bewijskrachtige stukken, wordt gecounterd door het administratief dossier, waarin het proces-verbaal nr. 110 477 van 11 april 2009 betreffende de valsheid van verzoekers Bulgaars paspoort is opgenomen en waarvan de inhoud vaststaat tot bewijs van het tegendeel. Verzoekers blote beweringen en affirmaties omtrent zijn Bulgaarse nationaliteit volstaan niet als bewijs van het tegendeel. De Raad merkt ten overvloede nog op dat het administratief dossier een verslag van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Federale Politie bevat dat in het bezit kwam van de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 april 2009 en waarin gesteld wordt dat “de buitenlandse autoriteiten” bevestigden dat verzoekers Bulgaarse identiteitskaart niet werd afgegeven aan de persoon die als titularis vermeld staat. Verzoekers blote beweringen omtrent zijn Bulgaarse identiteit zijn niet bij machte de vaststellingen van de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekers betoog omtrent de toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42bis en 42septies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hieromtrent het volgende:

“De verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd. Zij baseert zich enkel op artikel 7, eerste lid, 1 en 3 Vreemdelingenwet om te besluiten dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Dit is onjuist.

Verzoeker heeft na een grondige vestigingsaanvraag door de Politie Gent en de dienst Vreemdelingen van de Stad Gent als burger van de Unie een verblijfsvergunning bekomen en zich ingeschreven in het Bevolkingsregister.

De door verzoeker voorgelegde Bulgaarse identiteitsdocumenten zijn authentiek en bewijzen diens identiteit.

Waarom de verwerende partij hieromtrent ernstige aanwijzingen van vervalsing opmerkt is verzoeker onbekend. Evenmin het gevaar voor schending van de openbare orde of nationale veiligheid door verzoeker.

Hij is reeds meerdere jaren in het Rijk zonder dat hij in contact is gekomen met Politie of gerechtelijke overheden.

Verzoeker is van goed gedrag en zeden.

Bij het nemen van de bestreden beslissing dd. 11/4/09 werd art. 42 bis en 42 septies geschonden doordat de Minister van Asiel en Migratiebeleid geen einde kan stellen aan de verblijfsrecht van een burger van de Unie behoudens de gevallen voorzien in de respectievelijke artikelen.

Verzoeker kan voorzien in zijn eigen bestaansmiddelen en betaalt correct zijn sociale bijdragen doordat hij een zelfstandige bakkerij uitbaat. Bovendien voldoet verzoeker nog altijd aan de voorwaarden opgelegd in de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen.

De beweerde valse of vervalste identiteitsdocumenten zijn niet aangetoond.”

3.5. Verzoeker gaat er wederom ten onrechte van uit dat hij een verblijfsrecht had op grond van het burgerschap van de Unie. De bepalingen die verzoeker geschonden acht, zijn echter enkel van toepassing op een burger van de Unie, wat verzoeker niet is. Dienaangaande verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekers betoog dat hij van goed gedrag en zeden is en nooit eerder in contact kwam met het gerecht, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker beschikt over middelen van bestaan en zijn sociale bijdragen betaalt,

verschafft hem niet het statuut van Unieburger dat hij zich door middel van identiteitsusurpatie had aangemeten.

Het tweede middel is ongegrond.

3.6. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 27 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2 zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de verblijfsaanvraag geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De motiveringsplicht is bijgevolg duidelijk geschonden waar de feitelijke vaststelling van verwerende partij niet correct is omtrent het Bulgaars Staatsburgerschap van verzoeker en niet afdoende wijze aantoonst waarom het verblijf van verzoeker in het Rijk de openbare orde en de nationale veiligheid zou schaden.”

In zijn repliekmemorie voert verzoeker tevens een schending van de rechten van verdediging aan omdat hij geen inzage kreeg in het vervalste Bulgaarse paspoort.

3.7. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze houdt in dat in de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn. Het nagaan of de opgegeven motieven pertinent zijn, betreft de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

3.8. Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en betwist de feitelijke vaststellingen van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn nationaliteit. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering, maar staakt deze op geen enkele wijze. Dienaangaande verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker poneert dat onvoldoende duidelijk is waarom zijn verblijf de openbare orde en de nationale veiligheid zou schaden. Nochtans blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier (zie punt 3.3) dat verzoeker fraude heeft gepleegd en wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende vermeld: *“Betrokkene komt in aanmerking om te worden vervolgd voor valse naamdracht en gebruik van ongeldige identiteitsdocumenten (...).”* Hieruit blijkt duidelijk de reden waarom verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen onjuist zijn, dat de gemachtigde van de minister deze onjuist heeft beoordeeld of op grond daarvan op onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

3.9. Daargelaten de vraag of de schending van de rechten van verdediging op dienstige wijze in de repliekmemorie kan worden aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een eenzijdige administratieve rechtshandeling betreft en niet de resultante is van een jurisdictionele procedure waar de rechten van verdediging van toepassing zijn. Voor zover ontvankelijk, mist dit middelonderdeel juridische grondslag.

Het derde middel is ongegrond.

3.10. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en een schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker citeert het kwestieuze Verdragsartikel en vervolgt:

“(…) Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:

Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land. opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins —en familielevens (Raad van State 22.10.86, TVR 1987, nr.44. pag. 27 e.v.).

Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijk doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.

Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidig geval zal bij een uitwijzing het recht op privé-leven niet worden gerespecteerd.

Dat bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en waarbij haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten ten laatste op 23/5/09 en dit op verzoek van Minister van Asiel en Migratiebeleid absoluut geen rekening werd gehouden met de zakelijke belangen van verzoeker in België (zijn medezaakvoerderschap van de BVBA (...), met maatschappelijke zetel te (...).

In geval van een gedwongen uitwijzing van verzoeker uit het Rijk zal hij grote financiële nadelen ondervinden gezien hij de bakkerij niet verder kan uitbaten, zijn gedane investeringen zal verliezen, enz. De bakkerij was een goed draaiende zaak met aanzienlijke inkomsten doch door zijn opsluiting sinds 11/4/109 is de zaak gesloten met als gevolg dat de huur en rekeningen niet worden betaald, dat een uithuiszetting dreigt, enz.

Een verwijdering voor lange duur van verzoeker kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM.

Dit is in strijd met de bepaling van het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM) gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt.”

3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.12. De Raad merkt op dat de inbreuk op het privéleven die verzoeker meent vast te stellen van sociaal-economische aard is en rechtstreeks voortspuit uit verzoekers bedrog doordat hij op grond hiervan zich de hoedanigheid van EU-zelfstandige had aangemeten. Verzoeker kan bijgevolg onmogelijk eisen dat de belangen die hij op frauduleuze wijze in het leven heeft geroepen worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Voor zover verzoeker een inbreuk op zijn gezinsleven ontwaart, stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft dit *in concreto* en *in specie* aan te tonen. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA